

10. Dec. 1840

SENDER

Martinus Rørbye

RECIPIENT

Charlotte Johanne Schiøtt, f. Schack

FACTS

Document type:

Letter

Sender's location:

Rom

Recipient's location:

København

Mentioned people:

Francesco Ferrari

Pauline Lautrup, f. Schiøtt

Christian Frederik Schiøtt

Archive:

Det kgl. Bibliotek, Acc. 1996/44

TRANSCRIPTION

Rom den 10de December 1840.

Det er vel blot 10 Dage [siden] du saa Brev fra mig¹ kjære Svigermoder, ikke destomindre haaber jeg, at disse Linnier ikke vil være dig uvelkomne, naar de bidrage til at berolige dig ihenseende til vor kjære Rose. Vel var hendes Forløsning, som jeg ikke har fordulgt dig, meget angribende, ikke havde jeg derfor tænkt, at jeg saa snart igjen kunne have seet hende saa vel, som hun nu igjen er. I de tre siste Dage har hun alt været lidt oppe, den første Dag vel kun et Par Tiimer i Middagsstunden, dog idag alt betydeligt længere, og det beste herved er, at hun befinder sig saare vel derved. Hun har ikke været plaget af Feber, eller nogen anden af de Onder, der jo saa ofte skal følge efter den Slags Sygdom hun nu har haft, kun var hun naturligviis meget mat i de første Dage efter hendes Forløsning; nu er hendes Udseende igjen ligesaa blomstrende som tidligere. Du maae imidlertid ikke troe kjære Svigermoder, at disse Dage, der igrunnen er gaaet langt heldigere hen end Nogen, efter det Foregaaende havde kunnet tænkt sig, for hende have været uden Bekymringer, nei, hendes Sorg har ofte dreven hende indtil Taarer, og det har kostet os Alle Møje nok at overbevise hende om at hun derved saavel skadede sig selv, som hendes Barn. •2• Dog, Aarsagen til alt dette laae saavel hende, som Barnet saa nær, at man igrunnen ikke kan undre sig over at hun foruroligedes, da hun troede at see saa ugunstige Tegn; dog at hun drev det saa vidt, var urigtigt, da de, der i saahenseende vare kyndigere, forsikrede, at der ikke var den ringeste Grund til at mistvivle. Barnet er lille, har muligen ogsaa liit noget ved den haarde Fødsel, hvad Under altsaa at det ikke var istand til strax at die med den Begjærlighed, som Rose havde tænkt sig ganske nødvendig. Da man ibegyndelsen lagde det til Brystet, ville det slet ikke røre det, men græd hvergang man proberte derpaa, stærk; man saa da snart at Aarsagen var, at der endnu ikke var Mælk nok, og da Brystet ogsaa var bleven haart, og med Knuder, blev dette den følgende Dag fordreven og den naturlige Blødhed indfant sig igjen og med den Mælken; dog, den lille Gjenstridige ville endnu paa ingen Maade røre det, og Rose var utrøstelig og troede at Barnet maatte døe, ja drømte saagar at det alt var dødt, og vaagnede op i en stærk Bevægelse. Jeg trøstede hende saa godt jeg kunde, og den gode Værtinde rystede paa Hovedet og sagde Jesu, Maria que stravaganza de carattere. Barnet leed imidlertid ingen Nød, om Dagen blev det nær af en vakker Kone, der boe i samme Huus som vi; men om Natten maatte det lade sig nøie med Eselmælk blandet med Vand og lidt Sukker, da det ikke vilde have det Bedre, Moderen bød det. Det sov imidlertid altid meget stærkt, dog heri

ville •3• Rose ogsaa see noget grumt, omenskjønt man sagde hende at det netop var godt; og at Barnets Stemme Dag for Dag tiltog i Styrke, troede hun var en Sag, der Intet havde at betyde, om man end sagde hende, at det var et Beviis paa at det tiltog i Kraft. Om det virkelig er saaledes, kan jeg som ukyndig ikke paastaa; men at Barnets Skrigen er bleven betydelig stærkere, det kan vel Ingen bedre end jeg viide med Bestemthed, da jeg i de første Nætter blev vaagnet af en Smaaegrynten, imedens jeg de siste bliver opskrækket ved et vældigt Brøl, og det betyder saa meget, som at jeg enten skal tage hende op til Rose, eller at jeg skal vende hende i Vuggen, der staae imellem Rose's og min Seng. Det er end nu mindre behagelige Sysler paa en Tiid man før var vant til at sove trygt, Vanen vil imidlertid maaske formilde, hvad man dog maae søge at vænde sig til som en skikkelig sølle[?] Mand. Under alt dette Comers har dog hverken Rose eller Barnet liit, idet, dette er bleven næret tilstrækkeligt, og hvad Rose nu havde for meget af, har en skikkelig Kone drukken; jeg ville ønske at jeg saaledes kunne gaae omkring og faae Mad og Penge ovenikjøbet; men jeg veed det alt forud, naar jeg melder mig, vil ingen kjøb Kone viide noget af mig at siige. Dog, for igjen at komme til hvad, der interesserer dig mere, da maae jeg underrette dig om, at nu Alt paa engang synes at have vent sig til det Beste for Rose; igaar tog Barnet eengang tiltakke med Brystet, og nu da det synes at have faaet Kraft til at tage, og Smag paa hvad det fik, har det idag været som rent besat og har neppe kunnet faae nok, og at Rose nu er siæleglad kan du vel tænke dig kjære Svigermøder. Lægen, der den heele Tiid har iagttaget det besynderlige i Barnets Adfærd yttrede i forgaars at det dog var muligt at det var kommen noget •2• fortidligt til Verden og at Rose's tidligere Beregning altsaa havde været rigtig; det er imidlertid Noget man her ikke bryder sig viidere om, da saagar Børn fødes, og bliver sunde og stærke, i den 7 Maaned, herpaa er vor gode Ven Ferrari² i Neapel et godt Beviis idet han er et af de i 7de Maaned fødte Børn, der nu er en smuk og stærk Mand. •1• Dog, en stor Besynderlighed er det, at de Børn der her i den 8de Maaned blive fødte, siælden komme levende til Verden. Vort er i den 9de Maaned og befinder sig overmaade vel, hun er imidlertid endnu ikke saavel opdragen at hun kan hilse sin gode Bestemøder, det bliver altsaa en Sag som Rose og jeg for det første maae paatage os i hendes Sted. Om nogle Dage tænker Rose selv at kunne skrive til dig, indtil da maae du lade dig nøie, og være rolig ved de Underretninger du har faaet af din hengivne Svigersøn
M. Rørbye.

Saavel Rose som jeg beder ret inderligt at hilse hendes Fader³ og Alle

Søskende og vær saagod ogsaa at bringe vore hjertligste Hilsener til min Moder og Familie, der vist ogsaa inderlig vil glæde dem ved at erfare at Rose er saa vel. Hun beeder mig at gratulere Pauline⁴ til sin Geburtsdag paa Søndag. Vi skal da ikke glemme at drikke hendes Skaal.

¹ Dvs. brevet dateret 1. december 1840.

² Francesco Ferrari.

³ Christian Frederik Schiøtt.

⁴ Pauline Lautrup, f. Schiøtt.

[illegible]

Men, Rosapagan till allt detta lara jag varit frukt, som barnet
 som var, at man i grunden illa kan undra sig omv at for
 forundligades, de som trode at for sig riktigtigt; Men, dog
 at for den de som, vilde, var riktigt, de de, der. som
 som som mera Gudsgn, som som, at der illa var den
 ringaste Grund till at mistorke. Barnet var till, som min.
 Men efter det nogt med den farsa sig, som den
 allra at det illa var istand till farsa at den med den
 vagnligtigt, som Rose farsa hade sig, som den vagnligtigt.
 de man ibaggnat som laget de till brigtigt, vilde de till
 illa rors de, men god forgan men grovta skuggnat, som
 man som de farsa at Rosapagan var, at der andra illa
 var till med, y, de brigtigt ysa var bloman farsa, y
 med Enden, den illa den siggnat dog, som den y
 den naturliga siggnat indfarsa sig inga y med den tillman,
 dog, den illa siggnat vilde andra gas inga farsa rors
 de, y Rose var ibristigt y trode at barnet maatte de,
 ja dranta farsa at det illa var till, y vagnat ag i
 en farsa farsa. sig brigtigt farsa som god sig Enden, y
 den god farsa riktigt gas farsa y farsa farsa, Maria
 que straxaguna de casullere. Barnet var indbrigt inga
 farsa, som dogen blev de vort at en vort Enden, der
 bar i farsa farsa som vi, man om farsa maatte de
 till sig vi med farsa farsa med farsa y till
 farsa, de de illa vilde farsa de farsa, farsa de
 de. At for indbrigt allra inga farsa, dog farsa vilde

[illegible]

T. T.
HAMBURG
6. Jan. 1871

J. T.
22
Herrn Professor Dr. Schott.
Janet Street N. 14.
Copenhagen.
Danmark